

CATALUNYA RELIGIÓ

#CATRELIGIOACASA EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DISSABTE 4 DE JULIOL DE 2020 | Número 89

PÀG. 4 | MARIA DEL MAR ALBAJAR

La vida monàstica, una vida per compartir

PÀG. 17 | VIDA RELIGIOSA

Mor el jesuïta Josep Miralles

PÀG. 19 | SOCIETAT

“L'escolta gratuïta, anònima i empàtica és la virtut del Telèfon de l'Esperança”

PÀG. 23 | DIÀLEGS DESPRÉS CONFINAMENT

La justícia, criteri eclesial davant la malaltia i la mort

PÀG. 27 | TXUS MORATA

“Les respostes socials més importants arriben passada l'emergència”

PÀG. 34 | ACCIÓ SOCIAL

Compromís a l'Araguaia perquè cap família hagi de triar entre salut i alimentació

Edició paper gratuïta

Mentre duri el confinament, **Catalunya Religió editarem aquesta versió setmanal en PDF** en obert per facilitar la seva distribució.

Us portem a casa l'actualitat religiosa.

www.catalunyareligio.cat/acasa

Reenvieu l'edició setmanal als contactes de les vostres comunitats o amb els butlletins que gestioneu.

L'edició mensual gratuïta impresa queda suspesa mentre duri el confinament per la crisi del coronavirus.

#preguemacasa

Agenda d'actes
virtuals

Guia de serveis
religiosos per tele,
ràdio i internet

PÒRTIC

Dimecres vinent us proposem la darrera sessió del cicle virtual sobre l'Església després del confinament. La pregunta és si aquest format passarà a ser habitual. Les audiències no són les mateixes que durant el confinament. Però per poc que funcionin, aquests actes virtuals aviat arriben a un centenar de persones, que en un acte presencial seria una sala plena a vessar. I dels que tenen més ressò, les reproduccions poden arribar fàcilment a sumar un miler de persones. No és el mateix que assistir a un acte, però no és molt habitual veure actes del món religiós amb tantes persones.

SUMARI

8 Actualitat

Esperança després de la Covid-19?

Mor el jesuïta Josep Miralles, expresident d'Intermón i de Migra Studium

"L'escolta gratuïta, anònima i empàtica és la virtut del Telèfon de l'Esperança"

La justícia, criteri eclesial davant la malaltia i la mort

Txus Morata: "Les respostes socials més importants arriben passada l'emergència"

Compromís a l'Araguaia perquè cap família hagi de triar entre salut i alimentació

4 Panoràmica

La vida monàstica, una vida per compartir, per Maria del Mar Albajar

L'escola concertada, escola compromesa, per Fundació Escola Cristiana de Catalunya

La restauració del retaule del Miracle i de la societat

42 Recull de premsa

43 La setmana a les xarxes

La vida monàstica, una vida per compartir

**PER MARIA DEL MAR ALBAJAR
A DES DE SANT BENET**

Tot i que la literatura i el cinema han presentat els monestirs com a llocs tancats i plens de misteris, en realitat, la vida monàstica és una vida per compartir.

Aquests dies estic a la Santa Família de Manacor. La comunitat de la Santa Família viu, treballa, estima i prega a Manacor com a benedictines des del 1969. La nostra vida, senzilla, es confon amb la dels nostres veïns i veïnes. Cuidem la terra, fem confitures, oferim la nostra hostatgeria, la nostra amistat i compartim la nostra pregària i la nostra recerca de Déu. La vida monàstica no es caracteritza pel seu caràcter extraordinari, sinó, més aviat, si va bé, per la seva senzillesa.

La vida monàstica, fenomen comú a diferents tradicions religioses i filosòfiques, reuneix persones que centren la seva vida en l'Absolut, el Misteri, Aquell/a que nosaltres anomenem Déu.

La vida monàstica és, per això, un recordatori que la persona humana té el seu origen, el seu límit i la seva plenitud dintre seu i alhora més enllà d'ella mateixa. Timothy Radcliffe, dominic, comentava que la vida monàstica és com una parada d'autobús. El fet de veure que hi ha gent esperant l'autobús ens fa pensar que un autobús passarà per allà. El fet que hi hagi persones vivint en un monestir fa pensar en

un Déu que dona raó de l'opció vital d'aquestes persones.

I trobo interessant la imatge de la parada de l'autobús perquè a la vida monàstica parlem de "recerca de Déu", i no de "coneixement o possessió de Déu". Qui espera l'autobús no és la propietària de l'autobús, ni necessàriament el mecànic que coneix perfectament com és i com funciona; és algú que està allà perquè creu que l'autobús passarà. El monaquisme, igualment, no és tant per a persones que posseeixen Déu o coneixen perfectament Déu, sinó per a persones que desitgen i tenen raons per creure i esperar en Déu.

La vida monàstica, la que vivim als monestirs i la que viuen totes les persones que cerquen

Déu, és una manera de viure que sosté el desig de Déu i els nostres interrogants, permetent-los créixer creant així una gran obertura, un gran espai que possibilita rebre grans respostes. Quan més gran és la pregunta, més gran és possible que sigui la resposta. Fins a la Resposta en majúscula, Déu.

Per això, la vida monàstica és per compartir. Perquè és un recordatori que la vida, tal com és, està creada per a l'amor, com a recordatori que sostenir les grans preguntes i el desig de Déu ens obre a Déu, recordatori que podem viure amb radicalitat, del tot, el nostre desig més profund. I que per tot això, cal començar amb senzillesa, cada dia.

La Fundació "la Caixa" destina prop d'un milió euros a l'atenció a l'envelliment, la discapacitat i la malaltia a Catalunya

Més de **20.000** persones que pateixen discapacitat, trastorn mental o malaltia greu o crònica i el seu entorn familiar seran les beneficiàries dels ajuts que la Fundació "la Caixa" ha concedit aquest any a **37 projectes** impulsats per entitats socials de Catalunya per un import total de **929.490 euros**. Els projectes es reparteixen per tres demarcacions: **Barcelona (33)**, **Girona (3)** i **Lleida (1)**.

Aquests projectes han estat seleccionats en la convocatòria de **Promoció de l'autonomia personal i atenció a l'envelliment, a la discapacitat i a la malaltia**, que en el conjunt d'Espanya destina **4,5 milions d'euros a 196 projectes** amb més de **62.000 persones beneficiàries**, incloses persones cuidadores o que pertanyen a l'entorn familiar.

La present convocatòria incideix en tres línies d'actuació que tenen com a objectiu la **promoció de la vida independent, l'autonomia personal i el benestar** de la gent gran, persones amb discapacitats o trastorn mental, així com a persones amb malalties greus o cròniques que requereixen el suport permanent del seu entorn familiar.

Els tres àmbits d'actuació són:

1. Persones grans i reptes derivats de l'envelliment. Els projectes seleccionats promouen serveis i activitats dirigits a combatre l'aïllament i la solitud, treballar per prevenir el deteriorament cognitiu, fomentar una imatge positiva de l'envelliment i incentivar la participació social. **31** projectes seleccionats, **11.265** beneficiaris (2.075 familiars o persones cuidadores)

2. Discapacitat o trastorn mental. És l'àmbit amb major nombre de projectes seleccionats, que comparteixen el repte comú d'oferir suport psicosocial tant a les persones amb discapacitat o trastorn mental com a les seves famílies, amb l'objectiu d'apoderar-los perquè puguin tenir una vida autònoma i independent en les diferents etapes de la vida. **133** projectes seleccionats, **36.261** beneficiaris (12.592 familiars o persones cuidadores)

3. Humanització de la salut. Els projectes se centren en les malalties minoritàries i altres malalties específiques, les neurodegeneratives i les persones amb càncer. Les entitats no només atenen les necessitats de la persona des d'una acció integral, sinó també en l'acompanyament i el suport a la seva família i entorn més proper. **32** projectes seleccionats, **14.839** beneficiaris (2.583 familiars o persones cuidadores)

"En aquests moments, més que mai, volem estar al costat dels col·lectius socials més fràgils. Ens impliquem perquè aquesta ajuda permeti a les persones amb discapacitat o que pateixen processos de pèrdua d'autonomia superar situacions difícils i trobar oportunitats reals per millorar les seves condicions de vida i les de les seves famílies", ha destacat el president de la Fundació Bancària "la Caixa", Isidre Fainé.

Un ajut més necessari que mai

Els projectes seleccionats en aquesta convocatòria responen a les necessitats que han reafirmat la seva importància i atenen a col·lectius especialment vulnerables a la crisi derivada de la Covid-19. En aquest sentit, la Fundació "la Caixa" ha reforçat el seu suport a les entitats impulsores d'aquests projectes per **garantir que les ajudes arribin a les persones i col·lectius més vulnerables** i que estan patint de manera més severa els efectes d'aquesta pandèmia, com poden ser **situacions d'aïllament social i solitud, sedentariisme, dèficit de suport psicològic i emocional o manca d'habilitats i coneixements telemàtics** per relacionar-se amb el seu entorn.

Per a això, la Fundació "la Caixa" no només ha garantit que els criteris de selecció compleixin aquests objectius sinó que ha donat seguiment i opció a la reformulació dels projectes seleccionats, a més de simplificar la tramitació dels ajuts.

Com cada any, els criteris de selecció dels projectes també han tingut en compte el **suport de l'Administració** o la **col·laboració efectiva entre entitats socials a través del partenariat** i la implicació de la comunitat on es desenvolupen.

La pandèmia de la Covid-19 ha capgirat moltes coses. Ha aturat el món, ha fet ressorgir la feblesa humana i ha posat de relleu molts conceptes oblidats que avui dia prenen protagonisme. Vivim avui dies de represa, de 'nova normalitat', però és possible l'esperança després de la Covid-19? L'Editorial Claret es va fer aquesta pregunta i va voler donar una resposta a través d'un **llibre coral**, amb onze autors, que compila experiències i reflexions per entendre la pandèmia, i que alhora ofereix una perspectiva d'esperança futura.

A la presentació del llibre aquest dimarts al vespre via *online* el claretí **Màxim Muñoz** ha explicat que en plena pandèmia molta gent es preguntava què es podia fer. L'editorial també s'ho va plantejar i van arribar a la conclusió que el millor que podien oferir a la societat era aquest llibre, el guany d'autor del qual van destinats a Càritas Catalunya.

Un llibre que recull, afirma Muñoz, "coses il·luminadores i de bon llegir". Experiències dels autors que "respiren vida i una vida concreta". Elements de reflexió recollits en més de 150 pàgines que "traspuen una visió esperançada pel futur" a través de diferents àmbits de reflexió.

Esperança després de la Covid-19?

La psicòloga clínica **Sònia Fuentes** ha explicat que el seu capítol gira entorn a tres protagonistes: les persones malaltes que han viscut aïllament, els familiars i el personal sanitari. Fuentes ha recuperat testimonis anònims, però verídics que parlen “de la comunicació entre persones en situació de Covid-19”.

El capítol del consultor pedagògic, escriptor i conferenciant **Juanjo Fernández** tracta sobre la família i l'escola. Fernández ha reconegut que la pandèmia va agafar les escoles “a contra-peu”, i que amb el pas dels dies es va veure clar que l'èxit escolar passava per la confiança entre escoles i famílies. “S’han perdut oportunitats, tot i que també s’han fet coses extraordinàries”, ha matisat Fernández. L'escola ha viscut llums i ombres durant la pandèmia en un context, creu Fernández, “en què tothom opinava”. No sap, reconeix, com serà l'escola de la represa, però en el seu capítol Fernández proposa set opcions per a una futura escola.

La periodista i directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura, **Miriam Díez**, analitza en el seu capítol l'impacte del coronavirus en la vida hiperconnectada. Díez

creu que paradoxalment “les pantalles ens han apropiat als altres”, i tot i estar separats, “hem estat connectats”. La nova dimensió d'aïllament ha desubicat el personal i ha produït que l'atenció quedi “molt fragmentada”, també s’ha patit fatiga visual, però han sorgit alhora “moltes experiències per cultivar el diàleg i l'espiritualitat”. Díez ha expressat que la paraula més buscada a internet aquests mesos ha estat ‘esperança’, i reconeix que no tot ha passat per Zoom, Meet i el món digital. “També hem tingut temps per estar amb nosaltres mateixos, per saber a qui trobem a faltar i a qui no”.

El professor d'Educació Social **Enric Benavent** parla en el seu capítol d'acompanyar les persones més febles com una feina imprescindible. Benavent reconeix que amb el pas dels dies un se n'adonava “que el confinament no ha estat igual per a tothom”. En el seu escrit ha volgut posar en valor també els treballadors socials, “que han estat imprescindibles”, i que és un col·lectiu “sovint menystingut socialment”. Benavent pensa que en moment de retallades “els primers que pateixen són sempre els vulnerables”, que va passar ja l'any 2008, i que tenim números perquè torni a succeir. L'esperan-

ça, però, afirma, “en cristià és la resurrecció, un canvi de mirada”. L'esperança de la Covid-19, per a ell, “és com una resurrecció, passa per fer un canvi de mirada per no cometre els mateixos errors del passat”.

El rector de l'església de Santa Anna de Barcelona, **Peio Sánchez**, parla en el seu capítol de l'Església com a hospital de campanya. Ell explica la pandèmia en tres onades. La primera onada, a l'inici, on només sortien al carrer les missioneres de la Caritat i alguns voluntaris, i on trobaves la gent que vivia al carrer deambulants, “com zombies”. La segona onada va ser quan tot un gruix de famílies vulnerables que vivien al dia van necessitar menjar després d'un mes i “perquè tenen fam”. I la tercera onada, fa ben poc, quan dos mesos després de no cobrar res de les feines, va aparèixer molta gent que no podia pagar la compra. Esperança després de la Covid-19? “No està clar, tenim una situació complexa, i hem vist una Església molt dedicada al culte i poc avesada a ser hospital de campanya”.

Eduard Ibáñez, director de Justícia i Pau, parla en el seu capítol d'una economia al servei del

bé comú. Creu que d'entrada tenim motius per preocupar-nos perquè vivim ja fallides d'empreses, atur massiu i molta pobresa. Però tot i aquest panorama, Ibáñez creu que hi ha també motius per a l'esperança. "En totes les crisis socials fortes sorgeixen coses bones, avenços socials, per exemple, hem de confiar que d'aquesta també en sortiran". El que té clar Ibáñez és que la pandèmia ens ha ajudat a veure coses més clares, "per entendre millor el sistema econòmic i per veure l'oportunitat d'una economia al servei de les persones".

La metgessa i especialista en bioètica **Margari Bofarull**, parla d'Església postpandèmia i esperança. Una de les coses que el virus ha fet,

afirma, "és forçar la nostra humanitat, ens ha obligat a repensar la vida mateixa, en solidaritat i comunitat". Bofarull creu que som individualistes i que "tots estem necessitats d'esperança". L'Església què ha fet, s'ha preguntat Bofarull, "on hi ha patiment l'Església ha intentat ser present", ha explicat.

L'escriptor sobre temes d'espiritualitat **Josep Otón** ha explicat a la presentació que amb el confinament es corria el risc d'agafar un altre virus, "el de l'egoisme i l'aïllament personal". També, creu, s'ha viscut una cosa inaudita com ha estat el fet de tancar les esglésies. "Hem de repensar quina Església hem de tenir, ja que hem hagut de fer una travessa pel desert i moltes co-

ses de les quals ens sentíem segurs han trontollat". Molta gent, reconeix Otón, s'ha adreçat a la religió. "Uns per queixar-se, però d'altres també per buscar esperança". Otón creu que el papa Francesc en això ha estat de gran ajuda. "Aquell home a la plaça de Sant Pere, feble, ens donava esperança a tota la humanitat".

El marista i professor de teologia **Lluís Serra** creu que a tota gran crisi "succeeix un gran somni". Serra creu que "sense mort no hi ha resurrecció, però que la resurrecció no és un retorn a una vida anterior sinó a un nou estil de vida".

GLÒRIA BARRETE -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

MÀSTER EN DIÀLEG INTERRELIGIÓS ECUMÈNIC I CULTURAL

FORMACIÓ ON LINE - CURS 2020-21

WWW.ISCREB.ORG, 93 454 19 63

[is]creb

Institut Superior de Ciències
Religioses de Barcelona

 Blauquerna
UNIVERSITAT RAMON LLULL

Facultat de Psicologia,
Ciències de l'Educació
i de l'Esport

Nou servei de WhatsApp de Catalunya Religió

A partir d'ara podeu ser els primers a rebre les principals notícies del portal a través d'un llista informativa de WhatsApp. Permet seguir de manera immediata les informacions imprescindibles de cada setmana i rebre l'edició setmanal en PDF. Per apuntar-s'hi, **afegiu el número 693 715 339** a la llibreta d'adreces del vostre dispositiu -per exemple, com a 'Llista Catalunya Religió'- i **envieu un missatge** a aquest nou contacte que digui ALTA i el vostre nom. És una **llista de distribució unidireccional**, la resta de membres no poden veure si en formeu part, ni enviar-vos missatges. Us podeu donar de baixa en qualsevol amb el missatge BAIXA.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

"El Sínodo per l'Esperança és viu"

El Sínodo per l'Esperança és viu": aquest és el **missatge que el bisbe Romà** ha adreçat a tots els rectors i membres dels grups sinodals després d'un temps de confinament per la pandèmia. La proposta del bisbat és recomençar el contacte entre els membres dels grups sinodals. "Continuem junts el camí que hem començat com a comunitat eclesial en comunió. Ara, més que mai, el Sínodo per l'Esperança constitueix una ocasió única, un temps de gràcia per discernir, escoltant l'Esperit Sant, els reptes pastorals que es presenten avui a la nostra Església", afirmen des del bisbat.

BISBAT DE VIC | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Figures femenines a les tradicions religioses

Continua la col·laboració entre el Monestir de Pedralbes i l'Oficina d'Afers Religiosos per impulsar un projecte de diàleg entre dones amb la voluntat de visibilitzar la perspectiva femenina dins de les tradicions religioses i espirituals. Ara es publica el **vídeo resum** de quatre trobades prèvies, que recull temes tan transversals com els lideratges, l'imaginari social de la dona espiritual, l'espiritualitat femenina, les cures o el binomi feminisme-religió. Els dimarts de juliol també tindrà lloc el cicle 'Figures femenines de les tradicions religioses' on s'explicarà el paper d'algunes figures femenines, històriques i actuals.

MONESTIR DE PEDRALBES | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

L'Església després del confinament

Diàlegs a partir del documental

Església confi(N)ada. Ser cristià en temps de coronavirus

Emissió en directe a www.animaset.cat i a www.catalunyareligio.cat Modera: Laura Mor

Noves comunitats cristianes

Dimarts 16 de juny, 18 h

Simó Gras, plebà de Montblanc

Anna Almuni, delegada pel laïcat de Barcelona

Eloi Aran, cap de pastoral Escola Cristiana i pare de família

Tenir fe, en la salut i en la malaltia

Dimecres 1 de juliol, 18 h

Margarita Bofarull, religiosa del Sagrat Cor, metge i teòloga

Carles Muñiz, capellà de Sant Feliu i pacient Covid-19

Mar Rosàs, filòsofa a la Càtedra Ethos - URL

L'emergència social

Dimecres 8 de juliol, 18 h

Joan Enric-Vives, bisbe d'Urgell i secretari Conferència Episcopal Tarraconense

Roger Torres, capellà i president Arrels - Lleida

Laura Gonzalvo, tècnica a la Fundació Escó dels Maristes

Amb la col·laboració

CATALUNYARELIGIÓ

animaset
media i comunicació

JUNY-JULIOL 2020

Sabadell Institucions Religioses

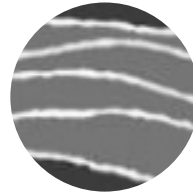
La proximitat és el nostre valor.

Sabadell

Fotografia: Harvardgradartist | Morguefile.

L'escola concertada, escola compromesa

**FUNDACIÓ ESCOLA CRISTIANA DE CATALUNYA
A L'ESCOLA CRISTIANA**

El sistema educatiu català és el punt de trobada entre iniciatives de caràcter social i pedagògic i un servei bàsic garantit per la Generalitat de Catalunya. Tots els actors que formem part del Servei d'Educació col·laborem per garantir una educació plural, heterogènia, de proximitat i compromesa amb el Servei d'Educació de Catalunya.

L'escola concertada és una escola solidària que posa els seus recursos i professionalitat a disposició dels altres. Així s'ha demostrat i àmpliament reconegut els dies de pandèmia. A l'escola cristiana, han estat nombroses les iniciatives promogudes per les escoles i les

institucions d'Església per oferir servei, ajuda i assistència a la població en general i als col·lectius més vulnerables en particular. Iniciatives solidàries, com ara l'Escola Cristiana en Xarxa, la recollida de material sanitari de les escoles de Formació Professional per oferir-ne als centres hospitalaris en els moments més durs de la pandèmia o el lliurament de recursos telemàtics a l'alumnat més vulnerable. Ha estat constant el seguiment i l'atenció permanent a l'alumnat, sense paraitzar en cap moment l'acció educativa i col·laborant amb les autoritats educatives en l'assistència a famílies en exclusió, lliurament de beques menjador i un llarg etcètera.

Perquè l'escola concertada treballa per la justícia social. És una escola compromesa amb la societat i ho demostra cada dia, però especialment en els moments difícils com els que estem vivint. És una escola confinada, però oberta a atendre les necessitats dels que més pateixen.

Una societat moderna i plural

Davant la pandèmia sanitària i social, ha redoblat el compromís i ha adoptat una sèrie de mesures complementàries, dirigides especialment als alumnes en situació de vulnerabilitat. En definitiva, una mostra de com Catalunya es construeix a través d'una realitat social moderna i plural on l'educació juga un rol fonamental com a motor del benestar personal i col·lectiu de la ciutadania i també de les famílies dels alumnes en el camí cap al progrés i la justícia i on l'escola concertada és una peça essencial.

Però, per tal que un país avanci cap a la justícia i el progrés, cal implicació de totes les administracions i confiança en la iniciativa social. Confiar-hi, a més d'aportar riquesa de visions,

projectes i mirades, contribueix a la pluralitat i compromís socials.

Per això és necessari cuidar, potenciar i no ofegar el model de concertació social present a Catalunya en àmbits tan importants com el sanitari, el social i l'educatiu. La governança efectiva es basa en el diàleg, la confiança, la col·laboració i el consens més que no pas en el control o la supervisió, característiques aquestes últimes del model burocràtic organitzat jeràrquicament.

El Servei d'Educació de Catalunya.

També resulta molt adient i necessari un marc comú que reconegui el paper dels agents que intervenen en el procés educatiu i en garanteixi l'actuació. La LEC, una llei valuosa perquè fou aprovada per consens i ha donat estabilitat al sistema educatiu català, defineix el Servei d'Educació de Catalunya.

Aquesta és la fórmula que va permetre que centres públics i concertats participessin des dels criteris d'excel·lència, equitat i corresponsabilitat, tot plegat sota el principi de la suficiència financera.

La LEC considera que les escoles concertades presten el Servei Educatiu de Catalunya juntament amb les públiques i aposta per garantir la suficiència financera de tots els centres: per això existeix el model de concert educatiu (art. 42). També advoca pel dret a la lliure elecció d'escola.

Per tal d'arribar a un finançament just i avançar cap a la gratuïtat de l'ensenyament bàsic, la LEC recull el compromís del Govern a incrementar els recursos econòmics destinats al Servei Educatiu de manera progressiva durant vuit anys.

Amb això es pretenia situar-lo en la mitjana dels països de la UE, al voltant del 6% del PIB. Però la LEC ha fet onze anys i encara falten per desplegar punts importants de la llei, i després de la crisi el pressupost anual d'Educació amb prou feines arriba al 2%.

A Catalunya encara cal resoldre el problema del finançament de l'escola concertada per complir els preceptes que són pilars de la LEC i perquè se li reconegui l'aportació al Servei d'Educació de Catalunya, establint com a fonament el respecte a la llibertat de les famílies

per escollir el centre educatiu en què volen educar els seus fills.

El compromís social forma part de l'essència dels centres concertats i, especialment, dels cristians, que comparteixen un principi identitari basat en l'Evangelí i que s'ha significat pel seu compromís per la igualtat i la inclusió envers l'alumnat present a les seves aules, de la mateixa manera que amb el dret de les famílies a triar el model educatiu que volen per als seus fills.

Les escoles cristianes són centres d'iniciativa social, que tenen una llarga història educativa, els més moderns cinquantenaris i molts d'ells centenaris.

I no n'és una excepció perquè l'Escola Concertada és escola de proximitat. Actualment, representa gairebé el 33% de l'alumnat de Catalunya amb més de 367.000 alumnes, més de 20.000 docents, més de 700 centres educatius que fem de la diversitat el principal valor de l'educació dels nostres fills.

En un context on abunden alguns discursos que fomenten el descrèdit, la confusió o el populisme, alguns prefereixen restar en lloc de sumar. Des de l'Escola Cristiana en particular, i des de l'Escola Concertada en general, com a sector seguirem reforçant el compromís de construir una societat que integri, que aculli i que eduqui els joves i els infants amb una mirada oberta al món des del pluralisme, la tolerància, la llibertat, el compromís i la proximitat.

ESCOLA CRISTIANA | [LLEGIR AL WEB](#)

LLATÍ - GREC - HEBREU - SÀNSCRIT - EGIPCI - ÀRAB

FORMACIÓ ON-LINE - CURS 2020-21

[HTTPS://ELC.EUNIV.EU/CA](https://elc.euniv.eu/ca)

LES CENDRES DEL VOSTRE ÉSSER EN UN ESPAI SAGRAT

Lloguer d'un columbari per a 1 urna

Import mensual

19,30 €*

Import anual

193 €

Davant l'excepcionalitat del moment que estem vivint, **oferim la custòdia de les cendres en qualsevol dels nostres espais memorials**, de forma gratuïta per un període de 3 mesos.

Transcorregut aquest temps, **podeu contractar el lloguer d'un columbari per a una urna amb un preu mensual de 19,30 €* o amb un preu anual de 193 €**

Amb el lloguer de l'espai, a Coral ens encarreguem de la recollida de l'urna a qui així ho desitgi. Volem estar al seu costat en l'últim adéu, acompanyant-lo amb una cerimònia religiosa a la mateixa església.

Imports amb IVA inclòs. Autorenovables. *Aquesta quota mensual està subjecte a una permanència de 3 mesos.

Atenció gratuïta Tel. 900 535 811

C. Consell de Cent, 106 - 108 · Barcelona | C. del Vall, 67, 1r 1a · Terrassa
info@coralmemorial.com www.coralmemorial.com f i in

ESP AIS MEMORIALS

La millor elecció per mantenir el record

Barcelona

Parròquia de Sant Eugeni I, Papa
Parròquia de Sant Ramon de Penyafort
Parròquia de Maria Mitjancera
Parròquia de Sant Lluís Gonzaga
Parròquia Mare de Déu del Pilar

Caldes de Montbui

Parròquia de Santa Maria

Granollers

Parròquia de Sant Esteve

L'Hospitalet de Llobregat

Parròquia de Santa Eulàlia Provençana

La Llagosta

Parròquia de Sant Josep

El Prat de Llobregat

Parròquia de Sant Cosme i Sant Damià

Sant Antoni de Vilamajor

Parròquia de Sant Antoni

Terrassa

Catedral del Sant Esperit

Viladecans

Parròquia Montserratina

PROPERAMENT

Badalona

Parròquia de Sant Crist de Canyet

Barcelona

Parròquia de Santa Cecília

Barcelona

Parròquia de Santa Tecla

Barcelona

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels

Caldes d'Estrac

Parròquia de Santa Maria

Eivissa

Cementiri de Sant Jordi

El Masnou

Parròquia Sant Pere

Santa Perpètua de la Mogoda

Parròquia de Santa Perpètua

Faci una fotografia d'aquest codi per veure alguns dels nostres columbaris.

Mor el jesuïta Josep Miralles, expresident d'Intermón i de Migra Studium

Jesuïta i doctor en sociologia, **Josep Miralles Massanés** va ser professor del departament de Ciències Socials d'ESADE i també membre del patronat d'ESADE. Durant molt de temps ha format part del patronat de la Fundació Oxfam Intermón, del que en va ser president. També va presidir el patronat de la Fundació Migra Studium. Membre de l'equip del centre d'estudis Cristianisme i Justícia, hi va publicar el quadern "El debat de l'Estat del Benestar". Les xarxes es van omplir de mostres de condol de companys, amics i alumnes després de la seva mort, dissabte 27 de juny a Barcelona. Es destaca la seva intel·ligència, discreció, disponibilitat i bondat. La missa exequial es va celebrar dimarts 30 a la tarda, a l'església del Sagrat Cor de Barcelona.

Josep Miralles va néixer a Barcelona el 1944 i va entrar al noviciat de la Companyia de Jesús a Raimat l'any 1962. Va fer estudis de Teologia i de Filosofia i Lletres, i es va doctorar en Sociologia.

Es va ordenar sacerdot a Barcelona, l'any 1975. Ben aviat va començar a fer classes de Filosofia Social a ESADE on ha seguit treballant fins fa ben poc. Entenia el paper de l'educació i la universitat com a eina de compromís i transformació. "Cal donar solidesa personal, intel·lectual i social als alumnes, perquè siguin bons professionals capaços de transformar el món, tot i les tensions que això pugui comportar", havia dit. Al llarg de la seva vida ha combinat la tasca docent en l'àmbit universitari amb la col·laboració amb diverses institucions socials i l'acompanyament a les parròquies de l'Hospitalet i Esplugues, poblacions on va viure durant més de trenta anys. Va presidir els patronats de la Fundació Oxfam Intermón i de la Fundació Migra Studium i va ser coordinador de l'àrea social de la Companyia de Jesús a Catalunya. També ha estat un dels membres actius del centre d'estudis Cristianisme i Justícia.

Dos nous monjos a Montserrat

Dissabte 11 de juliol, en la Solemnitat de Sant Benet, els germans **Jordi Puigdevall** i **Xavier Caballé** signaran el seu compromís definitiu amb la comunitat benedictina de Montserrat i seran consagrats com a monjos. La cerimònia, que presidirà l'Abat **Josep M. Soler**, es podrà **seguir en directe**. Caballé (Terrassa, 1969) va entrar al noviciat el 6 d'agost de 2014 i va fer la professió temporal el 6 d'agost de 2016. És tècnic en informàtica i química. Puigdevall (Porqueres, 1983) va entrar al noviciat el 6 d'agost de 2014 i va fer la professió temporal el 6 d'agost de 2016. És llicenciat en Economia.

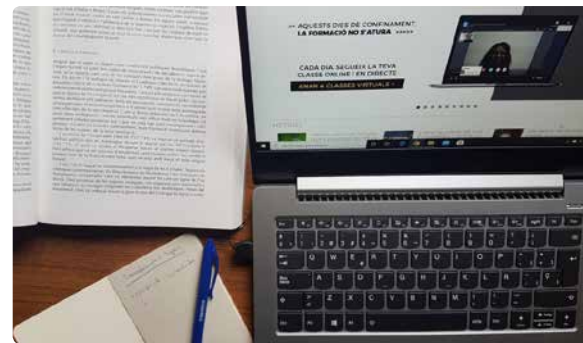
ABADIA DE MONTSERRAT | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

"No podem servir a Déu i a l'opressió del poble palestí"

Justícia i Pau reclama el final de l'opressió del poble palestí. Amb l'entrada del nou executiu israelià s'ha donat llum verda a l'annexió d'un terç de l'ocupada Cisjordània, inclosa la Vall del Jordà. Davant del que consideren un "Estat d'apartheid", Justícia i Pau **s'ha adherit** al manifest signat per Kairós Palestina i **Kairós Global per la Justícia** en el que denuncien la negació sistemàtica de drets del poble palestí i criden a les comunitats cristianes a solidaritzar-s'hi. Entre d'altres, demanen l'estudi en teologies profètiques que ofereixin una visió inclusiva del conflicte.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

El Vaticà dona llum verda a la nova facultat de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

L'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) compartirà a partir del proper curs amb un nou Institut amb rang de Facultat, que se sumará a les ja existents de Teologia, de Filosofia i Antoni Gaudí d'Història, Arqueologia i Arts cristianes. El cardenal **Giuseppe Versaldi**, Prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica, va signar el passat 11 de juny els decrets corresponents a la constitució canònica de l'Institut de Litúrgia. Els decrets inclouen el document de constitució, l'elenc del seu claustre i el nomenament del primer *preside*, **Gabriel Seguí i Trobat**.

AUSP | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

#Semprehitrobaràalgú

“L’escolta gratuïta, anònima i empàtica és la virtut del Telèfon de l’Esperança”

Què podíem fer durant la pandèmia? Aquesta pregunta va planar sobre molta, molta gent. Les comunitats de vida religiosa, població de risc moltes d’elles, van limitar molt la seva tasca presencial i assistencial. El que sí van fer, i moltes d’elles **ens ho han explicat**, és fer trucades de telèfon, així com capellans, monjos i voluntaris laics. I no una ni dues, en molts casos centenars i inclús milers de trucades en còmput general. I és que trucar per telèfon, sentir que algú t’escolta, que no estàs sol i hi ha algú que t’acompanya és, en molts casos, un bàlsam i també una cura.

El **Telèfon de l’Esperança** ho sap de primera mà. Ja fa cinquanta anys que funciona aquest servei. Una dinàmica que en plena pandèmia ha revifat com un recurs d’acompanyament però que ells ja duen a terme les vint-i-quatre hores del dia els 365 dies de l’any, i tot portat per voluntaris.

“El Telèfon de l’Esperança és una veu amiga que procura estar atenta les vint-i-quatre hores del dia els 365 dies de l’any”, explica **Ramon Tous**, membre del Patronat de la Fundació Ajuda i Esperança, i voluntari del Telèfon en

fa quatre. El fet de ser un servei d'emergència contínua indica d'entrada que la persona que truca ho pot fer en qualsevol moment del dia i de la nit i per a qualsevol circumstància.

Qui truca a aquest telèfon? "Gent que ens ha conegut per mitjans de comunicació, per Internet, per amics que els hi han dit o inclús personal de la salut que els reporta cap a nosaltres". És gent que té necessitat de ser escoltada, "allò tan 'vulgar' i normal com que algú t'estigui escoltant, que no et coneix, a qui no et lliga cap relació professional explícita, simplement som una veu amiga, capaç d'escoltar, amb una escolta empàtica que es posa en la pell i sentiment del qui truca, sense jutjar, sense valorar, simplement escoltant".

Sovint tan sols amb l'escolta ja estàs fent allò que et demana la persona que truca, afirma Ramon Tous, "allò de només poder sentir que algú està per tu en aquell moment, sigui l'hora que sigui". L'àmbit d'actuació del Telèfon de l'Esperança és Barcelona i l'Àrea Metropolitana, tot i que els truca gent de tot Catalunya i inclús d'Espanya. "Hi ha gent que ens ha dit que els atenem molt bé i que sempre tenim el telèfon actiu".

La trucada és anònima sempre, tot i que sovint els diuen pel nom si els hi demanen, "per una qüestió pràctica i més propera, però nosaltres no sabem si és un nom real o qui és". Avui dia el col·lectiu que truca al Telèfon de l'Esperança s'està rejoinint. "Tenim més trucades de 50 i 60 anys que no pas de gent de més de 70 anys". Ara amb la pandèmia la gent ha tingut problemes de tota índole i els ha trucat molta gent per a problemes diversos, "han augmentat molt les trucades de gent nova". També, expliquen, que hi ha un perfil de persona sola, més aviat dones, vídues o separades, i també molta gent amb malalties mentals, amb trastorns bipolars, psicòtics o amb trastorns de la personalitat. "Són persones que agraeixen molt l'escolta, i sovint repeteixen la trucada".

Cada voluntari es compromet a un torn concret al mes. Hi ha torns fixos i d'altres més flexibles. Actualment compten amb quatre torns de dia, d'unes quatre hores de durada, i després un torn de nit, de 22 h a 8 h del matí. "Qui truca no sap amb qui parla, ningú té un grup de trucades assignades ni es pretén fer seguiment de cap tipus". El que sí fan, reconeix, i només si els hi demanen, és proporcionar telèfons de serveis

concrets, per exemple Alcohòlics Anònims, serveis per a dones maltractades o contactes de gabinets psicològics en general. Els torns de voluntariat es fan presencialment a la seu que té la Fundació. Durant la pandèmia, i amb una ajuda tècnica molt gran, han pogut continuar l'escolta des de casa, desviant els telèfons, però amb un gran cost econòmic que han assumit. Just aquest dimecres han tornat a atendre trucades a la seu presencialment.

Durant la pandèmia, tot i que els voluntaris no podien reunir-se físicament, s'ha creat un sentiment d'equip i fidelitat molt gran, explica Tous. "Aconseguir que el Telèfon de l'Esperança no sigui un mer funcionariat de complir hores és un repte, però els voluntaris sempre fem equip, tenim un telèfon de suport al qual trucar quan hem tingut una experiència dolorosa o difícil". "Hi ha una relació viva entre nosaltres, els voluntaris són l'ànima de la Fundació". Han sobrepassat ja els 200 voluntaris.

Ramon Tous, tot i formar part del Patronat des de fa set anys, es va fer voluntari fa quatre anys. "Em vaig fer voluntari perquè vaig considerar que era una manera de practicar el que predi-

ques. “Estic molt content de ser-ho”. Tot i que ell és cristià i que la Fundació és canònica i té una visió i missió religiosa i cristiana, el Telèfon no fa proselitisme ni evangelització. “Una altra cosa és que cadascú dels que formem part de la Fundació, si som creients, posem aquesta fe al servei de la tasca que realitzem i els valors en els quals creiem estan presents”.

Per a Tous, el Telèfon de l'Esperança “és clarament estar a la perifèria, tal com diu el papa Francesc, perquè penso que obrint els braços i atenent les persones ja estàs fent la millor obra de misericòrdia”. De vegades, reconeix, l'han trucat només per demanar-li que resi per ells un Parnostre, “i ho faig, evidentment”. “La gent quan està a la darrera pregunta té molt clar aquelles coses íntimes. Pot ser la pregària, però també una persona que es va estimar molt, algun familiar o alguna música que només escoltar-la li reporta a la joventut”.

I és que a les trucades del Telèfon es troben situacions de tota mena. “Des de persones que expressen una elaboració d'idea de suïcidi, fins a casos de desesperança profunda respecte a la

vida i el futur”. Sobretot els problemes passen per les relacions afectives i personals, creu, “és molt clar que la gent sovint truca perquè no té sentit de la vida per al demà. En aquests casos remet a valors que en aquell moment han oblidat però que en algun moment han estat importants acostuma a ajudar, així com donar un recolzament moral, els reconforta”.

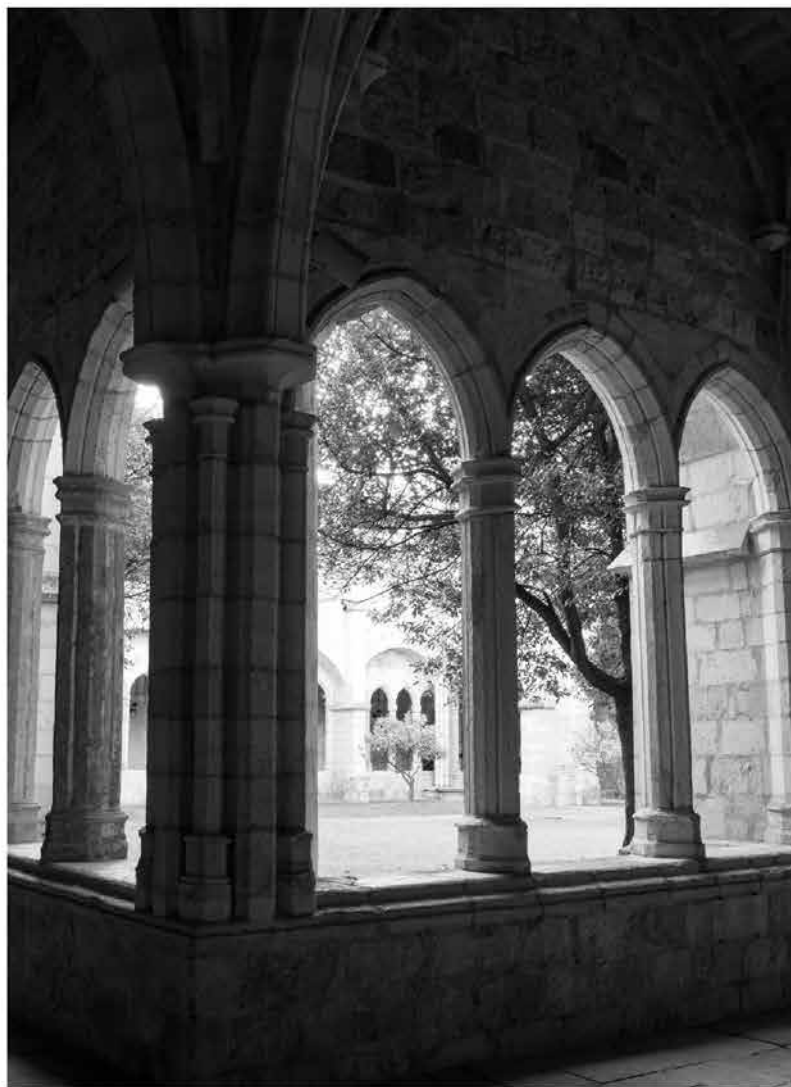
També cal deixar clar que al Telèfon de l'Esperança no acostumen a solucionar els problemes de la gent. “Un no truca per demanar quelcom i nosaltres li proporcionem la solució, no. Si un ha d'anar a un psicòleg, psiquiatra, advocat, etc., nosaltres no fem aquest servei ni tractament”. Ramon Tous és taxatiu quan afirma que la gent no truca al Telèfon de l'Esperança com a un gabinet professional, sinó que truca “a algú que no coneix, que vol ser una veu amiga, i parlar. La virtut del Telèfon de l'Esperança és aquesta escolta gratuïta, anònima i empàtica”.

Per ser escoltador del Telèfon de l'Esperança val tothom però amb unes certes condicions. Primer es fa una enquesta de filtratge per saber com és aquesta persona. “Si un té proble-

mes o està passant per una depressió o dol familiar potser en aquell moment no pot ser-ho, però més endavant sí. No es descarta mai ningú”. Es passa posteriorment per una formació intensa amb la directora de formació, i tenen uns tutors que tutoritzen el voluntari fins que pot escoltar sol.

Durant la pandèmia ha augmentat el volum de trucades. “En molts casos només teníem el telèfon per seguir en contacte amb la gent”. No sempre han estat per temes directes del coronavirus, afirma, sinó que la pandèmia ha comportat algunes situacions derivades, com situacions econòmiques, separacions, o situacions familiars. “S'han donat desesperances concretes, angoixa pel que passarà, pel futur”.

Que algú t'escolti, creu Tous, “pot ajudar en allò tan essencial de la humanitat, i és que la paraula cura, i aquesta escolta crec que fa que la gent es torni a sentir part de la humanitat. Una humanitat ferida, fràgil en molts casos, vulnerable, però que en canvi agraeix aquesta escolta”.

Sabadell Institucions Religioses

Una atenció personalitzada orientada al carisma i a la missió de les institucions.

Assessorament en inversions, gestió del patrimoni, finançament preferent, productes i serveis adaptats a les seves activitats econòmiques, col·legis, residències, hospitals, fundacions, i també per als seus empleats i familiars.

Perquè disposem de més de 40 anys d'experiència treballant amb les institucions religioses i adaptant-nos a les seves necessitats.

Un gestor especialitzat serà al seu costat per ajudar-los en totes les seves necessitats financeres i en la gestió del seu dia a dia.

Més informació a
www.bancsabadell.com/institucionsreligioses

B Sabadell
Ser on siguis

La justícia, criteri eclesial davant la malaltia i la mort

“No sabia anar a la residència on hi havia la meua àvia perquè no hi havia anat mai”. És una de les frases colpidores que ha sentit dir el capellà **Carles Muñiz** aquests dies. Ara toca parlar de com tenim cura de les persones més febles. I acompanyar el dol després de tantes morts. Entren en joc l'empatia dels cristians davant del patiment i el treball col·lectiu a favor de la justícia social. Són algunes de les qüestions que s'han tractat aquest dimecres en el segon diàleg sobre L'Església després del confinament, organitzat per Animaset i Catalunya Religió.

“He demanat a Déu viure el confinament i la malaltia com un home creient”, ha relatat Carles Muñiz, delegat de joventut del bisbat de Sant Feliu. Malalt per Covid-19, va estar a urgències a l'Hospital de Bellvitge, on va trobar molta gent del Prat de Llobregat que el reconeixien com a capellà. I ha diferenciat el temps que va estar a la UCI, quan “la comunicació i la proximitat” era només amb els professionals, del moment en què va anar a planta.

“Aquesta vida de la qual ens sentíem amos i que creiem controlar se'ns ha desfet a les mans”. Per a Muñiz, les tres setmanes que va

estar ingressat han estat “un retorn a la vida i tornar cuidar-la i acompanyar-la”. Considera que la malaltia fa “donar valor a la vida amb majúscules”. I que això passa per les relacions, les mirades i el tracte amb els altres. “Em sento remogut en com gasto i quina orientació dono a la meua vida”.

En aquest sentit, la metge i teòloga **Margarita Bofarull** ha defensat: “Quan passem moment de dificultat procurem enfortir-nos interiorment, reforçar els nostres eixos vitals”. Els ha situat en “les relacions vitals: la relació amb Déu, amb els altres, amb la creació i amb una mateixa”, tenint en compte que “som una unitat”.

La religiosa del Sagrat Cor considera que la pregària fonamenta la persona: “Ens enforteix pregar i tenir cura de la vida interior”. Ha dit que els cristians se sostenen del “saber que la nostra vida està en mans d’un Déu que ens estima”. Ha subratllat, però, que “la fe no és una certesa i que no treu dubtes”. S’ha remès a “l’eterna pregunta pel dolor de l’innocent” i ha defensat que “el rol del cristià és aquest camí comunitari: patir amb el que pateix i riure amb el que riu”.

“La dignitat humana ningú no ens la pot donar o prendre”

La filòsofa **Mar Rosàs**, de la Càtedra Ethos de Filosofia i Ètica Aplicada de la Universitat Ramon Llull i membre de Justícia i Pau, ha insistit sobre la qüestió de la dignitat universal: “No hi ha unes vides que valen més i unes vides que valen menys”. Ha recordat que amb la pandèmia i davant la manca de recursos, s’ha accentuat l’habitual triatge de pacients. I aquí han observat com s’ha difós l’ètica utilitarista. Una ètica que busca “maximitzar la felicitat al màxim nombre de persones”.

A partir d’aquí Rosàs ha assenyalat que s’ha produït “un salt inquietant en alguns discursos”. I en concret ha alertat d’aquells que defensen que “cal prioritzar aquelles vides que tenen més valor” amb el criteri d’aquelles vides que “poden ser més productives”.

Així ho apuntaven **en un comunicat recent** des de Justícia i Pau Catalunya. Rosàs s’ha preguntat com és possible “en una societat de l’abundància” que qui vulgui triar continuar la seva vida gràcies a un respirador, no pugui fer-ho.

I aquí ha fet un èmfasi especial en els col·lectius vulnerables, com persones grans o malaltes i persones amb discapacitat intel·lectual. “No hi ha vides que valen més la pena de ser viscudes que unes altres”. I ha recordat que és una idea compartida per diferents religions i que inspira la Declaració Universal dels Drets Humans.

Marga Bofarull també ha reforçat que “la dignitat humana és ontològica, ningú no ens la pot donar o prendre”. I ha afegit la vivència de “l’estrès posttraumàtic d’alguns professionals”. Ha explicat com una metgessa li relatava l’angoixa que viu ara encara: “Tanco els ulls i veig morts, els continuo tancant i veig la UCI saturada, i només tinc que llàgrimes”.

Fórmules per acompanyar sense aïllar

Rosàs també ha denunciat l’aïllament dels malalts. “És inadmissible que un malalt de coronavirus a prop de la mort hagués d’estar aïllat i no pogués tenir contacte amb els seus familiars”. La filòsofa ha reconegut que “hi havia la dificultat del contagi”, però també ha demanat trobar “fórmules imaginatives per poder acompanyar malalts i moribunds”.

En aquest sentit ha dit que “la qualitat democràtica d’una societat es valora per com té cura de la societat més vulnerable”. I n’ha parlat parlant del model d’atenció biopsicosocial, que té en compte la globalitat de la persona, a diferència del model biomèdic imperant.

En l’experiència de les parròquies del Prat, Muñiz explica que han treballat un document amb l’ajuda dels germans de Sant Joan de Déu, sobre acompanyament de la malaltia i el dol. L’han difós a les xarxes socials. I ha descrit la cruesa dels primers enterraments: “Pregàries dures, davant d’un nínxol, un fèretre i tres persones”.

En la feina que fan aquests dies els capellans ha parlat d’una redescoberta: “Ens hem adonat de la importància de la celebració religiosa per acompanyar el dol”, ha dit Muñiz. També ha apuntat la necessitat de mantenir una conversa amb la família i de tenir espais “per plorar junts”. Muñiz considera que “els cristians estem fent el que ens toca fer: acompanyar la mort i la malaltia de tantes persones”.

“La fe té a veure amb el fracàs i la por”

En el diàleg també s’ha parlat de “l’hospitalocentrisme” i de la situació viscuda a les residències geriàtriques. “On posem els avis en la nostra societat?”, s’ha preguntat Bofarull. “Hi ha moltes residències que no tenien ni els recursos humans ni materials fins ben entrada la pandèmia”. Fets que, segons Bofarull, han de portar a “reconduir la societat” i tornar a valorar l’aportació de les generacions més grans.

Com es té en compte la gent gran a les parròquies? Són estructures que garanteixen aquesta cura de les persones? Des de El Prat de Llobregat, Carles Muñiz considera que cal “retornar a l’experiència viscuda per veure quins deures tenim pendants com a societat”. I des de la perspectiva més cristiana demana abandonar “una fe mercantilista”. Com aquells que afirmen que “t’has salvat perquè he pregat molt a Déu”. Una creença que no comparteix: “I si jo m’hagués mort? És el fracàs de Déu?”. Muñiz hi ha afegit: “No sé si tenim tan clar que la fe té a veure amb el fracàs, la vulnerabilitat, amb la por”.

Mar Rosàs ha reivindicat un sistema de salut fort que “tingui cura de la gent més vulnerable”. Ha apel·lat, en aquest sentit, a “la figura de Maria al peu de la creu: a qui pateix no se l’abandona”. I també ha recordat que la cura de les persones vulnerables corre a càrrec de “persones molt vulnerables elles mateixes que han passat per un procés migratori molt difícil”.

En el diàleg Margarita Bofarull ha parlat també dels “determinants socials de salut”. I ha demanat fixar-se en què “a Barcelona hi ha anys de diferència quant a l’esperança de vida en funció dels districtes”. Sobre la detecció de situacions de vulnerabilitat ha conclòs: “Lluny de desanimar-nos això ens ha d’empènyer amb il·lusió i amb ganes a treballar per un món molt més conforme al Regne de Déu”.

Aquí podeu recuperar íntegre el [diàleg sobre ‘Tenir fe, en la salut i en la malaltia’](#), moderat per la periodista Laura Mor, directora del documental Església confi(N)ada:

Càritas i l'Ajuntament de Barcelona acorden la continuïtat del centre obert Torre Baró

Des del 3 de juny, el centre obert Torre Baró ha tornat a obrir les portes. Gràcies a l'acord de col·laboració entre Càritas Diocesana de Barcelona i l'Ajuntament de Barcelona, ja s'han reprès les entrevistes individuals amb les famílies i s'han dut a terme activitats en grups reduïts d'un màxim de cinc infants. Es vol garantir la continuïtat del projecte, en un context on les necessitats s'han vist agreujades per la crisi econòmica i on l'acció comunitària que desenvolupen centres com aquest juga un paper fonamental en l'acompanyament a infants i famílies.

CÀRITAS BARCELONA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Càritas Andorrana destina més de 400.000 euros en l'acció social al Principat

Presidida per l'arquebisbe **Joan-Enric Vives**, i pel president-delegat **Amadeu Rocamora**, el 30 de juny es va celebrar l'Assemblea General de Càritas Andorrana amb els representants de totes les Càritas parroquials del principat d'Andorra. De la Memòria d'Activitats 2019 destaquen diferents programes com l'atenció primària, el rober, el banc d'aliments, el programa suport i la cura als transeünts. També la inauguració de les noves instal·lacions del rober amb l'objectiu d'augmentar la reutilització i el reciclatge del tèxtil a Andorra.

BISBAT D'URGELL | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

La Catedral de Barcelona estrena un concert virtual a la cripta

Torna l'horari d'obertura continuat i es permet l'entrada de visitants des de dia 2 de juliol. Per celebrar la tornada a la normalitat, la Catedral de Barcelona publica *online* una peça inèdita interpretada pel Cor Francesc Valls de la Catedral el dia 12 de febrer, per Santa Eulàlia. *Ostia solemnis*, és la darrera composició que es va cantar, al voltant del sarcòfag gòtic de la santa. La tecnologia amb la qual es mostra la gravació ofereix un punt de vista innovador i espectacular: el vídeo 360° i àudio immersiu situen l'espectador dins de l'espai on es va cantar el motet.

CATEDRAL DE BARCELONA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Txus Morata: “Les respostes socials més importants arriben passada l'emergència”

Experta en acció comunitària, **Txus Morata** analitza en aquesta entrevista el potencial social que ha aflorat durant el confinament. També identifica camps d'intervenció urgents. Demana acompanyar i formar els voluntaris que han exercit aquest compromís per primera vegada per no perdre capital social. I també es fixa en els principals escenaris de vulnerabilitat que presenta l'actual emergència social: des de les residències geriàtriques i les persones que pateixen soledat, passant per la infància que ha patit situacions d'estrès i de maltractament. Una visió de conjunt sobre l'acció comunitària durant i després del confinament, i del paper de l'Església pel que fa a la col·laboració amb d'altres agents. Txus Morata és coordinadora del **Grup de Recerca Innovació i Anàlisi Social** de la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés - URL.

Com s'ha activat la comunitat amb la crisi del coronavirus?

En una primera fase es van activar un conjunt de xarxes, tant socials com veïnals, que han actuat amb molta contundència dintre dels barris i que han fet un gran suport a les persones. Després també hi ha hagut altres xarxes del tercer sector, que ja existien, que van reorientar i redissenyar la seva acció: el Banc d'Aliments, Càritas, algunes associacions de metges... Saber reformular-se va ser una resposta comunitària potent. Entre unes i altres hi va haver una confluència molt interessant.

Parlem d'accions molt diverses...

Sí, des d'accions d'intermediació entre persones que tenien necessitat materials bàsiques, el

voluntariat als barris, els veïns, etc. Això ens ha dit que hi ha una societat amb ganes de practicar la solidaritat. Són capacitats que té la comunitat i que la crisi social ha fet emergir. També hi va haver temes d'oci, de cultura i d'esport: una xarxa d'actuacions dins les cases i les llars, però també en connexió amb el veïnatge. Durant el confinament, la comunitat es va activar, hi va haver una emergència molt forta de vida comunitària, de barris.

És una reacció social molt inèdita. Si fem balanç històric, s'ha viscut res abans de similar?

Algunes d'aquestes xarxes s'havien activat en barris que han estat castigats per situacions socials o econòmiques. Però amb una emergència tan global, sanitària, i amb efectes socials, econòmics i educatius, no. Crec que ha estat una reacció molt nova de les xarxes comunitàries, fonamentalment al veïnat i als barris, i amb les entitats que s'han redissenyat.

Una reacció notable per la quantitat d'iniciatives. A nivell qualitatiu, quina valoració en feu?

Ara està per veure tot això. Les respostes socials més importants arriben passada l'emergència. És quan es pot veure la qualitat d'aquesta activació, en la quotidianitat tot està una mica més relaxat.

Quina mena de respostes?

A partir del confinament s'estan produint tres tipus de respostes. Unes les trobem en les relacions properes, entre veïns, i l'activació de la comunitat als barris; unes altres tenen més a veure amb estructures socials i polítiques i l'encàrrec del voluntariat; i després hi ha les propostes d'acció comunitària amb els col·lectius més vulnerables. En el cas més polític, s'ha de veure si és només una resposta a l'emergència que després no queda reflectida als barris i a les comunitats.

Parleu de voluntariat fort o feble en funció de si busca o no una transformació social a llarg termini, si denuncia les causes de desigualtat.

Aquí està la qüestió. Va haver-hi una activació molt natural de la vida comunitària dels bar-

ris i ara està per comprovar-se fins a quin punt aquesta acció queda fixada a la societat. Tenim ha tot el que ha emergit a nivell de voluntariat. Si això després no té un recolzament polític i social, i unes estructures potents per acompanyar aquests processos de voluntariat, quedaria com una resposta feble.

Una anècdota més del confinament?

Sí, i això també és un perill. Quan has activat una comunitat i l'has posat amb certs protagonistes, s'han generat accions de solidaritat. Si després no ho cuides, és una pèrdua de capital social molt important. Les mateixes entitats del tercer sector i les administracions han de generar estructures que donin suport a aquestes iniciatives, amb col·laboració amb la ciutadania, perquè això també es vagi enfortint. És molt important també seguir acompanyant el voluntariat.

Què heu detectat en l'acció comunitària de proximitat, als barris?

S'han recuperat barris que en molts casos estaven desactivats. A partir de la creació de xarxes

de veïns, s'han generat noves relacions de proximitat. També ha emergit el civisme, la convivència, el compromís com una cosa que s'ha de saber educar. Des de les escoles, les famílies, el lleure, s'ha de treballar l'educació en la comunitat i per la comunitat. I també tinc la impressió, tot i que no ho tenim tan avalat a nivell de dades, que les famílies que s'han enfortit. Nanos en situació de normalització social que tot el dia que estaven ocupadíssims entre l'escola i les extraescolars. Una emergència com aquesta ha fet que estiguin molt vinculats a la família, els pares se n'han hagut de fer més càrrec. Hi ha estudis que s'estan començant a fer per veure com el confinament ha enfortit famílies cap endins.

També s'han viscut i identificat mancances i límits en les capacitats parentals. No tothom està preparat per a conviure tantes hores en espais tan reduïts... És un punt de partida per entendre que cal un treball per fer més forts aquests vincles i que l'educació no quedi delegada només a tercers?

Les mancances que han detectat molts pares poden ser un punt de partida. Aquí hi ha una oportunitat per educar en recursos i també en

la vida familiar. Això és una assignatura pendent.

Tradicionalment, l'Església ha fet aquest paper d'educar les famílies, de formar matrimonis...

I tant! L'educació de les famílies són temes que l'Església ha treballat amb molt d'encert. I és un camí interessantíssim per a entitats socials i escoles. L'altra contrapartida forta d'aquest confinament és amb les famílies més vulnerables. Famílies amb situació de violència, de maltractament, ha estat un patiment molt gran per als nens que han estat confinats. I això també revela que hi ha molta infància vulnerable en situacions delicades.

Des de la Fundació Pere Tarrés treballem amb la **Xarxa de centres socioeducatius**, que fan suport als nanos sortint de l'escola. He estat en contacte amb educadors que treballen en aquests barris vulnerables. Han fet un seguiment dels nens dels centres i en confinament han seguit fent reforç educatiu, activitats de lleure i de suport emocional. També hem vist la importància que aquestes entitats i centres

estiguin connectats i continuïn oberts. Pel valor social que aporten. Ja es veia abans, però durant el confinament s'han agreujat situacions de violència i de vulnerabilitat.

Poden haver quedat infants fora del circuit, quan les famílies o els tutors no volien o no podien oferir aquesta connexió?

Exactament. Hem vist la importància i la força d'aquests dispositius i dels educadors de referència. Perquè han pogut detectar situacions, han pogut acompanyar... I ja ho feien el dia a dia, però ara s'evidencien més coses. En els centres estan analitzant les dificultats que aquests nanos han tingut en les seves famílies, saber què han viscut i buscar estratègies de treball. Necessiten suport perquè en aquesta situació han patit molt.

Tornem al bloc polític i d'estructures que cal generar a partir d'ara.

Si aquesta l'activació de noves solidaritats no genera estructures i xarxes de suport als barris, si no es cuiden els espais de trobada o aquestes accions, hi hauria una pèrdua de capital

social molt important. Cal generar aquestes estructures, que són polítiques i que impliquen la col·laboració de tres agents: administració, professionals i ciutadania no organitzada que ha emergit, i les pròpies organitzacions. I és interessantíssim veure la quantitat de joves que s'han activat com a voluntaris.

Joves que han fet el relleu a la gent gran, que s'han quedat a casa per ser població de risc, i que configuren un gruix important del voluntariat de Catalunya...

Hi ha dades que mostren una gran quantitat de xarxes de joves que s'han activat. Joves que no havien fet mai voluntariat, ni estaven en cap organització. Des de la vivència del veïnat que té una persona gran que està sola, s'han activat aquests processos. Aquest aflorament de compromís social ha estat una gran oportunitat per molts joves.

Alertava del perill que ningú acompanyi ara aquests joves.

Hi ha propostes a nivell educatiu, des de les escoles i les entitats, per exemple, d'aprenentatge

i servei: eduquen els joves a que vagin agafant aquesta sensibilitat per la comunitat. S'estan fent coses organitzades i planificades. Amb la situació com la que ha emergit hem vist molta gent jove mai no hagués estat en un banc d'aliments, o assistint gent gran al mateix edifici, i que han experimentat sortir de la seva individualitat. Aprofitar aquestes energies comunitàries, és un repte important pels educadors i per la pròpia societat. Cuidar-ho i activar-ho. Això

passa per la creació d'espais i d'acompanyament. Joves que vulguin quedar-se connectats a voler fer coses.

Això requereix velocitat?

Si ens plantem ara a l'estiu, passa Nadal i fins el gener no hi pensem, potser aquestes mans queden perdudes?

Encara que després hi pugui haver sempre una opció de retorn...

Jo també ho veig així. Cal agilitat. No es pot deixar passar. Sempre val la pena haver viscut una experiència, encara que es quedi en un moment puntual. També hi haurà gent que no voldrà fer més col·laboracions. Però perquè les xarxes construïdes quedin actives, hi ha una responsabilitat de les administracions. Si es dona un suport, la gent quedarà connectada a fer coses: donar cobertura social amb ajuda als aliments i a persones sense llar; però també persones adultes que han fet assessorament legal, advocats o metges, i un conjunt de xarxes ben interessants, que no són només reacció a l'emergència, sinó de promoció de les persones i de la qualitat de vida.

Per exemple?

Hi ha xarxes veïnals que posen en contacte gent dintre de la pròpia comunitat. Com SAL, que ve de Noruega, i que aquí ha agafat una força important d'ajuda mútua. També la xarxa veïnal per trencar l'aïllament de persones vulnerables, a Terrassa, i que han donat suport a les famílies. Aquí també hi ha els menjadors socials o l'atenció a gent sense llar, que tenen components més delicats i requereixen d'eines més estables. Són xarxes que caldria cuidar

molt. Han aconseguit apropar gent que tenia interès i que ha fet un compromís ciutadà de forma més estable. I el voluntariat cal cuidar-lo i acompanyar-lo: requereix programes i persones concretes.

El bisbat de Tarragona, per exemple, ha creat una comissió especial per atendre la crisi provocada pel Covid-19. Són estructures noves, que compten amb experts i gent que ja està treballant sobre terreny.

L'Església sempre ha estat promotora de tots aquests temes i tenia molta cosa activada. Però en un moment així ha agafat més força i s'ha fet més públic. I això ha estat interessant. Conèixer aquesta mena d'accions que s'estaven gestant, veure als mitjans de comunicació coses que es feien des del silenci, de gent molt compromesa, és bo que la ciutadania sencera se n'hagi assabentat. I per la gent jove ha estat un al·licient.

Conèixer el que es fa pot contagiar el compromís?

Jo crec que sí, és un element de contagi. I el repte està en què no es quedi només en un volun-

tariat de reacció, sinó que sigui un voluntariat format i acompanyat, que pot tenir incidència política. Dona resposta, a la vegada que denuncia coses i fa veure les necessitats socials.

I aquí hi pot haver reticència per part de les administracions. Una societat organitzada el que fa és auditar l'acció de govern.

És clar, no deixa de ser una postura de l'estat del benestar: donar respostes, però moltes de les necessitats les cobreix la societat més organitzada, del teixit social, les entitats del tercer sector. Això és vital i és molt important, però s'ha de fer de forma col·laborativa i corresponsable. Entre l'administració, la societat organitzada i la pròpia ciutadania que no està connectada amb organitzacions. Aquí hi ha una sinergia de treball conjunt i col·laboratiu. D'una ciutadania que no només reacciona, o que ho fa des d'una mirada assistencialista, sinó que pot qüestionar determinades coses a l'administració, ser més política i més reivindicativa. I generar estructures que siguin necessàries per a les persones.

Els serveis socials són part d'aquestes estructures. Quina radiografia en feu?

Els serveis socials estan molt arrelats als ajuntaments i a les comunitats. La tasca que fan és important perquè atenen la necessitat primària de les persones: la llar, de cura... La crisi ha evidenciat que els serveis socials tenen un potencial molt fort en la connexió i el treball comunitari. Els mateixos professionals s'han qüestionat com millorar aquest treball.

Això implica una feina de por: hores de coordinació, però també cedir espai i protagonismes...

Sí, però cal un lideratge conjunt. Aquí hi ha la feblesa del sistema, del tipus de governança. Els serveis socials fan una tasca immensa i boníssima, però estan tant en les emergències del dia a dia i de les coses puntuals i necessitats més materials. Però falta aquesta tasca més de coordinació, de territori, de posar en contacte associacions, ciutadania, organitzacions... El treball social comunitari és professió molt potent. Des dels serveis socials i sense perdre aquesta dimensió ciutadana. Canvia el paradigma de treball: des d'on feu la tasca? Des de l'emergència o des de la promoció de les comunitats? Liderar comunitats i activar-les requereix saber detectar els flux

motors d'un barri o d'un territori. Captar on són les persones amb una sensibilitat especial per activar coses. Tenim una certa carència d'aquesta mirada de treball comunitari.

Però és la perspectiva comunitària que fa anys que treballeu des de Fundació Pere Tar-rés.

Sí, perquè ens creiem de base tot aquest tema. Des dels **origens de la Fundació**, que va néixer als territoris, amb el lleure, hem estat molt sensibles sempre a la vida quotidiana de la comunitat. Però sempre s'ha de vigilar sempre, cal revisar i avaluar. Les mateixes emergències del dia a dia no ens deixen veure aquesta dimensió que és més política. No s'hi val només una mirada immediatista. Cal canviar consciències i mentalitats, i provocar canvis requereix temps, planificació, activar persones que són líders en els territoris... És també una mirada tècnica.

Com queda tocada l'autoestima d'un col·lectiu d'educadors socials que han vist frustrades tantes accions?

Han viscut molt la impotència de tocar la rea-

litat. Ells ho expressen així. Però també per no tenir el suport emocional suficient. La societat i les estructures no han estat preparades per afrontar aquesta crisi. Hi ha gent que ha patit molt. Als CRAES, els centres residencials, amb nanos que tenen una hiperactivitat molt forta i que no sortien de la casa. O gent que ha estat tocant la realitat més viva de pobresa. I els professionals han patit. I requereix preparar-se per quan hi hagi situacions com aquesta, en què la mateixa estructura no pot donar tot el suport. Això passa per la formació i per les competències que tinguis.

Tornem als col·lectius més vulnerables. Què toca fer ara?

Infància i famílies vulnerables requereixen respostes importants. Per exemple, amb el reforç educatiu de nanos que han estat patint per l'escolaritat aquests mesos. Calen actuacions per garantir una igualtat d'oportunitats.

Hi ha propostes concretes a curt termini?

Els mateixos centres socioeducatius poden comptar amb xarxes de voluntariat per ajudar

al reforç escolar durant aquests mesos d'estiu. I que quan arribi el setembre i l'octubre, aquests nanos puguin haver recuperat certes coses. Els **casals d'estiu** també són una forma de recuperar la socialització dels nens. Després hi ha l'àmbit de violències domèstiques i d'estrès que han viscut i que afecten la salut mental. Hi ha nanos que potser tenien una situació que no era patològica, però que tenien situacions delicades a casa. I el que han viscut d'estrès i violència ha pogut provocar processos de malaltia mental. I aquí caldrà suport. I enmig hi ha també el tema de les beques d'alimentació.

Amb quines altres col·lectius vulnerables calen intervencions urgents?

També hi ha la gent gran sola. La mirada i el treball que s'han de replantejar les residències geriàtriques no és només des de l'àmbit sanitari, sinó des de l'àmbit institucional i social. En situacions delicades, quins sistemes de protecció i de comunitat poden ajudar? També la situació viscuda ha visualitzat molta gent que està sola i que era un col·lectiu invisible.

Com es fa perquè no quedi ningú pel camí?

En els barris, una mateixa escala de veïns no era conscient que hi havia persones vivint soles i totes les seves necessitats. O dintre dels barris, amb l'emergència aquestes persones han demanat coses, s'ha visualitzat aquesta realitat de soledat. I, passada l'emergència, això s'ha de cuidar, amb actuacions polítiques i tècniques. A banda del voluntariat, i més enllà de les necessitats bàsiques, cal atendre la dimensió comunitària. Necessiten relació, companyia. Cal veure com es fan accessibles els centres cívics i les cases de cultura... I no deixar-ho tot a les mans d'un voluntariat o d'una ciutadania conscient i sensible.

Com afecta la nostra cultura en el sentiment de soledat?

Hi ha països on la soledat no es viu com un problema. Però en un món mediterrani necessitem les relacions de proximitat. En un moment així, la percepció de la persona pot ser de molta gravetat. Cal articular estratègies per gent que ha estat una mica indivisible i que requereix

acompanyament. Parlem de la persona gran que pateix la soledat, no de qui viu sol i ha fet una opció i està bé.

Com ha estat la coordinació entre l'administració i l'Església en aquest temps?

Des de l'Església hi ha una tasca interessant a fer: col·laborar, coordinar-se i qüestionar coses des d'aquesta mirada política. I des de les administracions, cal tenir en compte la tasca que fa l'Església amb realitats més vulnerables. Requereix coordinació i reconeixement mutu. Valorar-se com a agents vàlids i necessaris. L'Església fa una feina essencial, perquè té molta sensibilitat per connectar tots aquests col·lectius. Però és important que sigui reconeguda, i que l'Església també superi accions i tendències més assistencialistes, que camini més cap a visions polítiques, més reivindicatives i de lluita social. Tenim molta feina i és molt motivadora. El confinament ha estat dur i de tot això n'hem d'aprendre. Hem d'aprendre d'humanitat, sobretot. I aquí val la pena activar la comunitat.

Compromís a l'Araguaia perquè cap família hagi de triar entre salut i alimentació

413.403 casos confirmats i més de 13.409 morts és el balanç de la pandèmia a l'Amazònia, segons dades de la **Xarxa Eclesial Panamazònica (REPAM)**, aquest divendres 26 de juny. Brasil és el país del món on la pandèmia s'estén més ràpidament, fins i tot a les comunitats més aïllades i entre la població indígena. Ho expliquen l'Associació Araguaia amb el Bisbe Casaldàliga i l'Associació ANSA, que al maig van iniciar la campanya de solidaritat '**COVID-19, crida des de l'Araguaia**', amb l'objectiu principal de garantir l'alimentació de les famílies més vulnerables.

La **prioritat d'aquests mesos** ha estat fer el possible perquè les famílies més vulnerables es puguin quedar a casa i no hagin de sortir al carrer per guanyar-se la vida. A l'Araguaia hi ha només un respirador per atendre una àrea equivalent a tot Catalunya, així que la prevenció és gairebé l'única oportunitat de cuidar-se. A més de com-

prar les cistelles amb els aliments, ANSA s'ha desplaçat a les comunitats per dur el menjar casa per casa.

A un dels barris perifèrics de São Félix do Araguaia, al Brasil, han atès l'**Osmar** i la seva família. Són set persones. Paleta amb molta experiència, l'Osmar s'ha guanyat sempre la vida reformant o fent petites construccions al seu poble. Com la majoria dels treballadors per compte pròpia, ho fa en la informalitat i no té, per tant, dret a cap cobertura social. Fa dos mesos, però que no treballa. Les obres estan parades i ningú fa reformes a casa seva. Dos mesos sense cap ingrés que han dut a l'Osmar a una situació desesperant.

És una de les cent famílies que acompanya l'Associació Araguaia-ANSA. Es dediquen donar a conèixer la vida i l'obra del claretià **Pere Casaldàliga** i els projectes d'ajuda als petits campe-

rols, als pobles indígenes i a les famílies que viuen en la pobresa a l'Araguaia. Entenen que és compromís de tota la societat garantir que cap família es vegi obligada a la tria inconcebible entre la salut i l'alimentació. Per això l'entitat no ha deixat d'exigir que els poders públics assumeixin la seva responsabilitat. Participen activament del comitè de crisi de l'Ajuntament de São Félix do Araguaia i busquen garantir que hi sigui representada la veu dels camperols i dels pobles indígenes.

Com és que l'Amazònia està essent tan afectada?

Malauradament, Brasil és ara el nou epicentre mundial de la pandèmia i ja és el segon país amb més morts per coronavirus, darrere dels Estats Units. L'evolució dels contagis de coronavirus al Brasil està sent la més ràpida del món. Com és que l'Amazònia està essent tan afectada? Què està passant al Brasil?

El mes de maig es va conèixer la notícia de la mort per coronavirus d'un nadó de 8 mesos de l'ètnia Xavante a l'Araguaia. Net del principal Cap Indígena de la Terra Indígena Marãiwatsé-

dé, el nen va morir el passat 20 de maig, després d'un lamentable periple d'hospital en hospital per la regió. Que el virus hagi entrat en aquesta aldea els preocupa i molt. Per una banda, creix l'estigma cap a un col·lectiu que ja acostuma a ser víctima del racisme. Per una altra, cal atendre la salut de les persones.

Amb col·laboració amb Mans Unides, l'Associació Araguaia-ANSA instal·laran un ambulatori de salut, a l'entrada del poble Xavante, per atendre els casos que ja s'han detectat i els que preveuen per a les properes setmanes. Des del mes de maig que van fer la crida han recollit 7.000 euros, però **la campanya continua oberta.**

Un primer balanç

Gràcies a les donacions rebudes de més d'una setantena de persones, han distribuït 100 cistelles amb aliments mínims essencials per les famílies més necessitades de l'Araguaia. Ara també estan treballant per garantir una primera atenció sanitària l'entrada del poble Xavante. Tot i les grans distàncies i les altes temperatures, a l'Araguaia ja s'han diagnosticat 480 casos i hi ha 12 pobles afectats.

També han pogut augmentar la producció de mascaretes. A la seu de l'Associació ANSA n'han cosit 3.000, i les han distribuït a les comunitats rurals i indígenes on treballen: l'Assentament Dom Pedro, l'Assentament Mãe Maria, l'Assentament Vida Nova i les "aldeias" indígenes dels Pobles Karajá, Tapirapé i Xavante. Tot i que la incidència del virus es manifesta sobretot en les ciutats més densament poblades, l'elevada quantitat de positius detectats a l'Amazònia, amb zones molt aïllades i temperatures altes, sorprèn a les autoritats. El més preocupant no són només les dades absolutes, sinó la ràpida propagació al país. Què explica aquesta evolució per sobre de la mitjana mundial?

L'actitud del seu president

Des de l'inici de la pandèmia, i imitant a **Trump**, el president **Bolsonaro** ha engegat una campanya per minimitzar la gravetat de la Covid-19. Contrari a qualsevol mesura d'aïllament o confinament, el president d'extrema dreta ha mantingut un discurs basat en que el Coronavirus és una "gripezinha". Des de que va assumir la presidència del Brasil al 2019, Bolsonaro **s'ha caracteritzat** per les seves declaracions xenò-

fobes, homòfobes, contraries als pobles indígenes i inclús **favorables a la dictadura militar i a la tortura**. Al seu govern hi ha més de 3.000 militars ocupants diversos càrrecs de responsabilitat, que han substituït a tècnics, científics i acadèmics.

Les idees extravagants i provocatives de Bolsonaro han fet que 2 ministres de sanitat hagin dimisit en menys de 4 mesos, en plena pandèmia. La relació és clara: cada vegada que Bolsonaro surt a la televisió, a la ràdio o als diaris minimitzant la gravetat de la Covid-19, més gent surt al carrer ignorant les mesures de confinament que alcaldes i governadors intenten implantar.

Un dels països més desiguals del món

La **Darlete** viu a l'Assentament "Don Pedro", una extensa comunitat rural on viuen 400 famílies. Mare de 7 fills menors d'edat, els seus ingressos depenen exclusivament del que aconsegueix vendre a la fira quinzenal que s'organitza al poblet de São Félix do Araguaia: una mica de fruita, verdura i alguns llegums que duu fins al mercat en un viatge de 6 hores sobre la carrosseria d'un camió.

L'única ajuda que la família de la Darlete rep són els 205 reals mensuals, uns 35 euros, que el govern li ingressa. A la comunitat on viu la Darlete, per anar al metge -o al banc, o a correus-, s'han de fer 3 hores de viatge per una carretera de terra que a l'època de les pluges es converteix en un fanguer. Com ella, les altres 400 famílies que viuen a l'Assentament Dom Pedro tampoc tenen aigua corrent o xarxa de clavegueram.

La situació no és massa diferent a les grans ciutats: Al Brasil, el 6% de la població -més de 12 milions de persones- viu en "favelas", comunitats informals que creixen al voltant o dins mateix de les ciutats grans del país. En aquestes grans comunitats, a vegades de centenars de milers de persones, la densitat poblacional és molt alta i la renda mitjana no arriba als 100 euros mensuals. Tampoc acostuma a haver-hi aigua corrent, clavegueram o recollida d'escombraries...

Per això, tant al camp com a les ciutats, al Brasil, quedar-se a casa és sinònim de passar gana. Per moltes famílies, sortir al carrer, relacionar-se, fer venda ambulat, anar a les fires i continuar

fent la seva feina diària és l'única opció que tenen per poder continuar subsistint.

Un sistema sanitari en ruïnes

Una gran part del sistema sanitari del Brasil és privat. A més, si bé és cert que en els darrers anys s'han millorat alguns aspectes del sector públic de la salut, és un sistema molt precari i que no arriba a una bona part de la població. Al Brasil, la majoria de la població no té cap mena d'assistència mèdica.

A l'Araguaia, una de les regions més distants i aïllades, un sol hospital, amb 1 únic respirador, és el responsable d'atendre una àrea equivalent a tota Catalunya i moltes de les comunitats on viuen centenars de famílies estan a 3 o 4 hores del metge més proper. En aquest context, el descontrol de la malaltia és evident i, a més, és plausible pensar que hi ha moltíssims més casos que els que ens diuen les xifres oficials.

La Parròquia de Sant Pere d'El Masnou inaugura el seu nou columbari

L'ACTE DE BENEDICCIÓ S'HA CELEBRAT EL DILLUNS 29 DE JUNY AMB EL BISBE AUXILIAR MONS. ANTONI VADELL

El Masnou ja compta amb un espai sagrat únic al municipi. La **Parròquia de Sant Pere**, ubicada a la Plaça de l'Església, 5, ha instal·lat un nou columbari per recuperar la tradició eclesiàstica d'acollir les cendres dels difunts en un lloc sagrat. L'espai de columbaris ha estat **inaugurat i benèit el dilluns 29 de juny pel bisbe auxiliar Mons. Antoni Vadell**. A l'acte també han assistit els feligresos de la parròquia.

Amb aquest conjunt de **columbaris**, la parròquia ajuda a **conservar el record i la pregària** dels familiars i de la comunitat cristiana. Així, els seus familiars i feligresos poden dipositar les cendres dels seus éssers estimats en un **espai sagrat, proper i simbòlic amb forts llaços emocionals i espirituals** per a ells. Amb capacitat per a més de 700 urnes, el columbari està ubicat al costat de la nau central i ofereix **tres modalitats**: l'**individual** amb espai per a una única urna; el **petit** per a dues i el **mitjà** amb capacitat per a quatre urnes. La seva cèntrica situació facilita les visites dels familiars i dels feligresos que desitgin seguir vinculats a la seva fe cristiana.

Els columbaris. L'espai sagrat de columbaris de la Parròquia de Sant Pere ofereix la **custòdia**

d'urnes de forma gratuïta per un període de 3 mesos. Una vegada transcorrin els 3 mesos gratuïts, l'usuari **pot recuperar la seva urna sense cap cost o contractar qualsevol de les concessions** de columbaris disponibles. En aquest sentit, poden escollir entre el **lloguer mensual** d'una urna per 19,30€ (IVA inclòs), subjecte a una permanència de tres mesos, el **lloguer anual** amb un cost total de 193€ (IVA inclòs) o la **concessió per a 25 anys** a partir de la introducció de les cendres amb el manteniment inclòs durant 5 anys per 2.420 € (IVA inclòs).

A més, des de la parròquia i amb Coral Memorial **s'ocupen de tot el procés i faciliten tots els tràmits**: assessorament i contacte directe amb les famílies, recollida de l'urna i servei presencial en el moment de la introducció de les cendres al columbari escollit.

Per a més informació:

Parròquia de Sant Pere
Plaça de l'església, 5, 08320 El Masnou
Tel. 935 550 706
info@coralmemorial.com

La restauració del retaule del Miracle i de la societat

PER JOSEP-MIQUEL BAUSSET
A DEL SANTUARI ESTANT

Fa uns dies va acabar la restauració del retaule major del Miracle, obra mestra del barroc català, de l'escultor **Carles Morató** i del pintor i daurador **Antoni Bordons**. La restauració d'aquest retaule (que ha tingut lloc de març a juny) ha estat realitzada pel Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya, amb un equip de restauradores dirigides per la solsonina **Claustre Augé** i ha consistit en la seva neteja a fons i la reparació dels elements que s'havien fet malbé. La restauració d'aquest retaule ha estat un treball pacient, minucios i artesanal i així ara podem descobrir allò que havia quedat amagat per la pols i deteriorat pel pas dels anys. Però aquest treball hagués estat impossible, si abans

no s'hagués muntat una enorme bastida que ha permès la feina de l'equip de restauració.

Crec que la restauració del retaule major del Miracle és com una paràbola de la nostra societat, que, després de la Covid-19 també necessita una restauració, per retornar a allò que és essencial en la nostra vida i deixar de banda, en el nostre dia a dia, el que és accessori o fins i tot nociu. Ens ho deia el papa **Francesc** el passat 27 de març, en la **pregària** que va fer a la plaça de Sant Pere del Vaticà, quan ens exhortava a escollir "entre el que compta veritablement i el que passa", per "separar el que és necessari del que no ho és".

Per restaurar la nostra societat en aquesta crisi econòmica i laboral que vivim, hem de construir una bastida ferma que ha de ser la solidaritat dels uns amb els altres i la fraternitat, que ens ajudin a fer-nos càrrec dels més necessitats. I després hem de començar la restauració de la nostra societat, per saber treure tot allò que embruta o desfigura la nostra vida i la relació amb els altres.

El filòsof **Francesc Torralba** deia fa unes setmanes a Catalunya Religió que les crisis “ens donen una oportunitat per fer una espècie d’auditoria existencial” i així “parar-nos i pensar com vivim”, per retrobar el sentit de les coses i recuperar els valors que hem deixat de costat i que són els que ens ajuden a viure més humanament.

I és que en la nostra vida anem tan accelerats, que no tenim temps ni per mirar la nostra manera de viure (per si l’hem de canviar) ni tampoc per fixar-nos en el sofriment dels altres. Les crisis, com deia Torralba, ens enfronten amb nosaltres mateixos i així ens permeten pensar com volem viure i què aprenem de les situacions que hem viscut. Per això les crisis poden

ser (si les sabem aprofitar) una ocasió per canviar i fer-nos preguntes. I per garbellar i separar allò que és fonamental en la nostra vida, del que és accessori o anecdòtic.

Si en la política i en la justícia, en l’Església i en l’economia, de tant en tant, s’han de netejar les clavegueres que hi ha en aquests àmbits, o la pols que desfigura allò que és essencial, també en la nostra vida hem de netejar i restaurar tot allò que no ens permet de ser més humans.

Aquesta crisi ens ha d’ajudar a retrobar la capacitat de cuidar-nos els uns als altres, d’escoltar-nos, de recobrar la tendresa i la compassió, que no és un sentiment de llàstima sinó la capacitat de “compatir”, és a dir, de patir amb els altres. Les crisis, siguin les que siguin (i tots n’hem viscut més d’una) ens han d’ajudar a ser més sensibles, per descobrir l’altre no com un enemic sinó com un germà. Allò que ens fa més humans és la sensibilitat, la confiança i l’empatia i no els recels, la malfiança o la sospita.

La vida ens posa a prova i hem de saber aprofitar aquests moments durs i difícils, no per quedar enterrats per les dificultats, sinó per sortir

d’elles més forts. I això només serà possible, si aprenem (perquè a la vida tot ho hem d’aprendre) a valorar aquells gestos petits, que com deia el Petit Príncep, són invisibles als ulls, però que donen sentit a l’existència.

Hem de tornar a abraçar-nos, a riure (i també a plorar) junts. Hem de cuidar la natura i protegir el planeta, evitant el mal humor, les enveges i les gelosies. Hem de deixar de banda el consumisme desenfrenat que ens deshumanitza, l’eficàcia i l’eficiència, els diners com a déus que guien la nostra vida i la insensibilitat que ens tanca egoísticament en nosaltres mateixos.

En una paraula: per restaurar la nostra societat i el món, hem de tornar a gaudir dels bons moments i a recuperant les coses petites, hem de valorar el que és menut i mirar els altres amb el cor, com ens recomana el Petit Príncep. Perquè “només s’hi veu bé amb el cor”.

I és que per restaurar la nostra vida i recuperar el que érem abans d’esdevenir esclaus del diner, hem de recuperar els valors que neixen de l’Evangeli, uns valors sempre menyspreats (o invisibilitzats) per la cultura del consumis-

me, sí, però que són essencials per a ser homes de bé. I es que com deia el Petit Príncep, "el que és essencial és invisible als ulls", però ho podem veure amb el cor. Com hem de veure els altres.

El Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans defineix la paraula "restaurar", com "tornar a posar (algú o alguna cosa) en l'estat d'abans"

i també "posar un edifici, una obra d'art, en el bon estat d'abans". Per això, després d'aquesta pandèmia, que ha portat la mort i la malaltia a moltes famílies, cal restaurar el nostre món per posar-lo com era abans.

Però no com en el temps que hem viscut recentment, marcat pel consumisme, la indiferència, la insensibilitat i l'egoisme. Sinó per retornar a

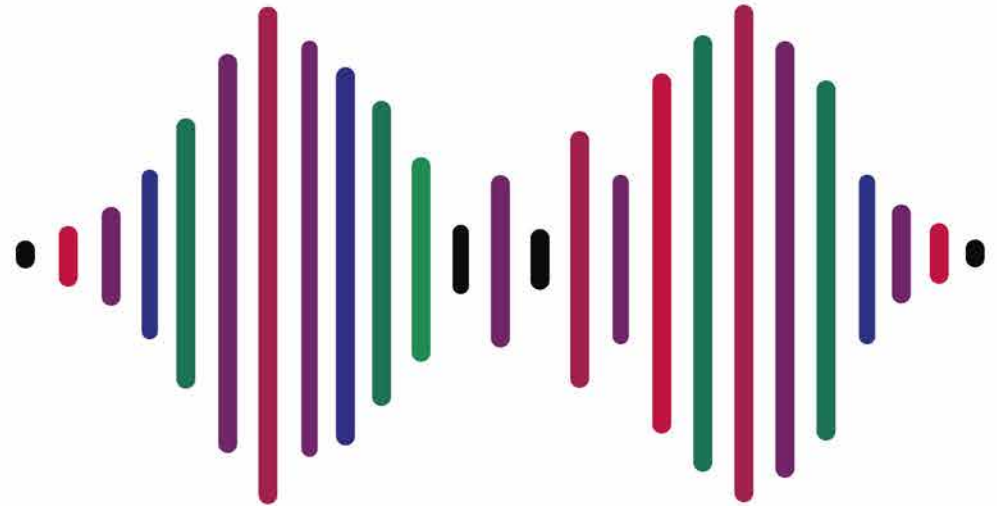
aquell temps on sabíem compartir el què érem i el que teníem amb els altres, abans de caure en la dictadura del diner i de l'obsessió per escalar, fins i tot a costa de trepitjar els altres.

JOSEP-MIQUEL BAUSSET | [LLEGIR AL WEB](#)

neix

animaset
ràdio

Fogueres de Sant Joan, combustió còsmica i existencial

Hi va haver un temps en què es valorava la tempo-sensibilitat: als canvis climàtics i la seva incidència en la naturalesa hi responia l'ésser humà adaptant-hi les activitats laborals, festives i religioses. En les societats agrícoles-ramaderes, el calendari era l'expressió directa de la incidència astronòmica-meteorològica sobre el temps viscut. Per això, tantes festes estan lligades als cicles naturals. D'aquesta manera, la festa ha estat sempre una manera originària de mesurar el temps, d'ordenar-lo en anys-mesos-setmanes, en estacions, en solsticis-equinoccis, de forma que s'establís una clara diferència entre un temps festiu i un altre d'ordinari.

El solstici d'estiu esdevé un clar punt simbòlic culminant. El periple solar pateix en aquell moment un punt d'inflexió. Les hores màximes de sol troben un reflex en les fogueres a través del simbolisme de la llum. Tenim documentats rituals de temps immemorials que consistien a construir esferes amb branques premsades, calar-hi foc, i fer-les rodolar muntanya avall en un intent quasi desesperat d'estimular el periple solar.

Hem de mencionar el recurs al foc com a element purificador en els rituals funeraris, sigui cremant ofrenes o incinerant el difunt. És el foc com a símbol de mort-resurrecció, amb el fum ascendent

com a punt de connexió entre el més-ençà i el més-enllà. Ara bé, comptat i debatut, sant Joan són fogueres. I, sense excloure el simbolisme que acabem de mencionar, podem aturar-nos en les festes del foc celebrades durant el solstici d'estiu als Pirineus. Van ser inscrites per la UNESCO el 2015 en la llista del patrimoni cultural immaterial de la humanitat. Es tracta de 63 localitats que celebren el solstici a través de la relació simbòlica entre el foc i el sol. D'aquests 63 municipis, tots excepte 2, centren el ritual en el solstici d'estiu al voltant de sant Joan. És en els Pirineus ("muntanyes en flames") on s'ha conservat aquesta mil·lenària tradició de desfilars amb torxes (anomenades falles, haros o brandons) per celebrar la connexió simbòlica entre el foc i el sol. Des del cim de la muntanya davallen les torxes cremant, de manera que aquesta processó de portadors de foc (lucifers) que canten i dansen en cercle reproduint el periple solar, escampen arreu la llum i la calor purificadores i vivificants.

Cremar rampoines i deixalles de tota mena simbolitza l'afany de fer net i recomençar de nou. Girar al voltant del foc o saltar-hi per damunt fa pensar en el periple còsmic i personal perquè la vida és moviment, i el moviment és regenerador.

Un testimoni afirma que la trama de la Gürtel es va repartir 3 milions d'euros amb la visita del papa Benet XVI a València

DJ, 02/02/2020 | ARA

Dutxes i menjar calent per als sense-llar: la 'nova normalitat' a l'església de Santa Anna

DJ, 02/07/2020 | ARA

Reconstrueixen el Retaule de Santa Anna a la Catedral de Tortosa un cop restaurat

DJ, 02/07/2020 | SETMANARI L'EBRE

Reobren Sant Feliu de Barruera, la Nativitat de Durro i el Centre del Romànic de la Vall de Boí

DV, 03/07/2020 | LA MAÑANA

Reus acomiada Sant Pere amb un solemne ofici amb aforament limitat i tronada aèria

DM, 30/06/2020 | DIARI DE TARRAGONA

El santuari d'Ivorra serà la seu de la comunitat copta a Catalunya

DS, 27/06/2020 | SEGRE

El Monestir de les Avellanes torna a obrir les seves portes

DS, 27/06/2020 | SEGRE

El Papa Francisco dona 35 respiradors per lluitar contra el Covid-19

DS, 27/06/2020 | VATICAN NEWS

Animaset. Media
@AnimasetMedia

Ja som en directe al diàleg 'Tenir fe, en la salut i en la malaltia', amb la [@MargaritaBofa](#), en [@CarlesMuniz](#) i la Mar Rosàs, moderats per la [@laurapiula](#). En [@jllisterri](#) ens ha donat la benvinguda. Ens podeu seguir a la nostra pàgina web [animaset.cat](#)

▲ Catalunya Religió i 6 més

EscolaniaMontserrat
@EscolaniaMont

Després del confinament, els escolans més grans es retroben per passar uns dies als Pirineus. Encara que a la fotografia no ho sembli... somriuen i estan contents!
[#escolaniademontserrat](#)
[@montserratinfo](#)

▲ EscolaniaMontserrat

17:49 · 01 jul. 20 des de Escolania · Twitter for iPad

Retuitat per Jesuïtes Catalunya

Fundació La Vinya
@fundaciolavinya

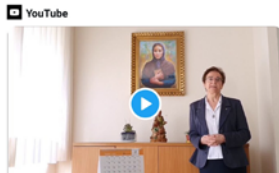
Avui comencen els casals d'estiu de la [@fundaciolavinya](#): mesures de seguretat i calor, molta calor, però també somriures i il·lusió per la retrobada amb els infants i joves.

9:43 · 29 juny 20 · Twitter for Android

Unió de Religiosos de Catalunya
@ReligiososCat

😊 Avui celebrem 150 anys del naixement de l'Institut de Religioses de Sant Josep de Girona. La Superiora Gral. [@MaCarmenGarcia](#), Ma. Carmen García agraeix el compromís i esforç dels professionals de la família de l'IRSJG, que han lluitat i lluiten contra la Covid19. ➔

Mensaje de la Superiora General del IRSJG en el día del 150 anivers...
En motivo del 150 aniversario del Instituto de Religiosas de San José de Gerona el día 29 de Junio, Me. Mª Carmen García, Superiora General del Instituto, se...

Obre'l a l'aplicació de YouTube

16:06 · 29 juny 20 · Twitter Web App

Maristes Catalunya
@MaristesCat

El nostre més sentit condol a la família dels [@jesuïtescat](#) per la mort de Josep Miralles, qui ens va acompanyar en la Pasqua familiar marista entre els anys 2011-2016, amb agraïment per la seva vida i el seu acompanyament. Descansi en pau.

19:45 · 27 juny 20 des de Barcelona, Espanya · Twitter for iPhone

Blanquerna FCRI
@BlanquernaFCRI

Ep, ja l'heu vista, oi?
[#UnorthodoxNetflix](#) Doncs, ara veniu al [#WebinarOBS](#): «Perspectives poc ortodoxes»

📅 7 de julio, 🕒 17 h
📧 [obs@blanquerna.edu](#)
👤 Sessió en anglès.

+ [facebook.com/events/2627286...](#)

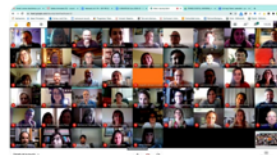

203 visualitzacions

14:32 · 03 jul. 20 · Twitter Web App

ClaretValls
@claretvalls

Darrer Claustre de professors del curs 2019-2020. Seguint treballant per iniciar com cal el curs 2020-2021. Gràcies i molt bones vacances a tothom.

14:23 · 30 juny 20 · Twitter Web App

CPL Editorial
@CPLeditorial

Per al CPL aquest és un reconeixement a la bona feina feta durant els 34 anys de vida de l'ISLB, des de els seus inicis amb la direcció de Mons. Pere Tena fins a l'actual de Dr. Gabriel Seguí.
[@anisantpacia](#)
[@catcris](#)

Ateneu Univ. Sant Pacià @anisantpa... · 3 d
El Vaticà dona llum verda al nou Institut de Litúrgia amb rang de Facultat de l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

10:22 · 02 jul. 20 · Twitter for Android

Papa Francesc
@PapaFrancesc

«Pontifex»: "Recomencem a partir dels innombrables testimonis d'amor generós i gratuït que en aquests mesos ens ha ensenyat com de necessaris són la proximitat, la cura i el sacrifici per alimentar la fraternitat i la convivència civil. Així sortirem d'aquesta crisi més forts"

23:27 · 25 juny 20 · Twitter for iPhone

U. Ramon Llull (URL)
@uramonllull

El Patronat de la URL Fundació aprova l'ampliació a un tercer mandat del rector [@JosepMGarrell](#)

🔗 [bit.ly/2BWxVGo](#)

▲ La Salle BCN i 9 més

10:51 · 01 jul. 20 · Twitter for iPhone

La Sagrada Família
@sagradafamilia

Avui la Sagrada Família reobre les seves portes! Ens fa especialment feliços fer-ho amb un reconeixement especial a la ciutadania i a les persones que han estat a primera línia. BENVIGUTS!

10:55 · 04 jul. 20 · Twitter for iPhone

La Salle Catalunya
@LaSalleCat

Montardit: "Han estat dies molt durs, però veure una família agraïda és la millor de les recompenses" [ow.ly/8mCo30qVBIT](#) [@LaSalleManresa](#)

13:09 · 02 jul. 20 · Hootsuite Inc.

CATALUNYA RELIGIÓ

Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Director: Jordi Llisterrí i Boix. **Edició paper:** Laura Mor. **Redacció:** Glòria Barrete, Ignasi Escudero i Laura Mor. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Lucía Montobbio, Alba Sabaté. **Adreça:** Carrer dels Lledó, 11. 08002 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat
Publicitat: Paris Grau | comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Eduard Ibañez (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Carles Armengol, Ignasi Garcia i Clavel, Núria Iceta, Manuel Manonelles, Anna Vilà.

AMB EL PATROCINI DE

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Amb el suport de:

